

ADSPIRANTE NUMINIS DIVINI

GRATIA!

DE

CAUSIS STILLI-
CIDII SANGVINIS IN
CADAVERE VIOLENTER
OCCISORUM PRÆSENTE HOMICIDA
CONSPICUI,

DISSERTATIO PHYSICA,

Quam

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE
CONSENTIENTE,

IN ACADEMIA PATRIA;

Publico placidoque Disputantium examini subjicient,

M. FRIDERICUS *Seuberlich*

Regiom. Pruff.

PRÆSES,

Et

JOHANN. LUDOLPH. LOCK,

Regiom. Pruff.

RESPONDENS,

IN AUDITORIO PHILOSOPHORUM,

Anno MDCXCVIII. Die 23 August. Horia consuetis.

REGIOMONTI, Typis REUSNERIANIS.

1698, 4

19

8.

42

INCLYTÆ REIPUBLICÆ CNIPHOVIANÆ
PATRIBUS CONSCRIPTIS,
VIRIS

*Præ-Nobilissimis, Amplissimis, Consultissimis,
Studio Pietatis, Prudentia laude, Regiminis felicitate rerumq; & usu
& prolixâ experientiâ maximè Conspicuis,*

DOMINO CONSULI,
DN. PRO-CONSULI,
Cœterisque SENATORIÆ

DIGNITATIS VIRIS,

Ut &

DN. SECRETARIO,

*Summis Musarum Patronis, Mœcanatibus & Promotoribus meis certissi-
mis, honoris & observantia cernuò semper cultu suspiciendis.*

Impleta spes est, quam dederas, Ceres

Benigna, pagis esurientibus,

Quando famis canam senectam

Divitiæ perimunt agrestes.

Implere dudum jam studuit datas

VOBIS PATRONI, spes animus; modò

Propinqui or metæ videtur

Primitias studii ferendò.

Præbete pronas his foliis manus,

Adsit favoris mentis agro jubar;

Sic ipse erit cum fruge *Vestris*

Nominibus sacer arq; Fama!

Sic optat cliens humillimus

JOHANN. LUDOLPH. LOCK, Refq.

IN NOMINE JESU.

§. I.

Uta esse prodigia, plurima miracula, quæ sanguis olim ostendit, nemo, nisi in Antiquitate hospes, in dubium vocare poterit. Non autem omnia omnium discutemus monumenta, sed tantum quorundam; hinc unò atque alterò saltem contenti erimus exemplò.

§. II.

Prodigium sanè erat in imagine Electoris Saxonizæ cruentata, Anno 1644. ab omnibus observatum; sic enim Theatrum Europæum, fol. 318. part. 5. *Gantz wundersam und notabel waren die Blut-Zeichen/ so sich dieser Tage Anno 1644. zu Leipzig sehen lieffen: unter andern thate des Churfürsten Bildniß etliche Tage Blut schwitzen/ daß/ ob man gleich das Blut abwischte/ dennoch alsobald wiederumb auf dem abgewischten Fleck Blut herfürgedrungen; dieses haben viel Menschen gesehen/ bis endlich das Contrafey auf das Rathhaus gebracht worden.*

§. III.

Miraculum autem præ se ferebat illud, quod hiccæ locorum non procul à Regiomonto in pago quodam, nomine Rudau/ factum esse legitur: Cùm enim Pastor ejusdem loci in S. S. Cœnæ Dominicæ administratione vinum consecratum juveni cuidam porrigere velle bibendum, ecce! illa in parte calicis, quæ ori admoveri debebat, vena sanguinis visa est: Verba Pastoris illius hæc de re sunt sequentia, jussu Serenissimi Electoris typis expressa, & eidem inscripta: *Nachdem Eure Churff. Durchl. in Gnaden einen schriftlichen Befehlich an meine wenige Person ergehen lassen/ mich schriftlich zu erklären/ wie es vor eine Gelegenheit mit dem consecrirren Wein im Kelch gehabt/ so nemlich in meiner anbefohlenen Kirchen zu Rudau in der Vogtey Schaaken und im Cammer-Amt Grünhoff gelegen/ sich sollte begeben und zugetragen haben/ hat es sich folgender Gestalt also begeben: Als am Sonntage Reminiscere dieses ijt lauffenden 1615. Jahres/ den 15. Tag Martii st. n. 19. Personen gewesen/ die da haben communiciren wollen und sollen/ sind erstlich 5. Personen vorher gegangen*

2
gen/ die den Kelch empfangen/ ist aber nichts im Kelch gesehen wor-
den/ als der klare consecrirte Wein: als aber der ste hinzugegangen/
nemlich ein Knab von 15. Jahren/ wie seine Eltern/ Vater und
Mutter vor der Beicht mich berichtet / mit Nahmen Lazarus
Blöhmke/ der auch zum ersten mahl zum Tische des Herrn gean-
gen/ ist/ als ich ihm den Kelch gereicht und an den Mund gesetzt/
aus dem gesegneten Wein von unten/ ehe er es genossen/ an der
Seiten/ da der Knabe hat trincken wollen/ gleichsam eine Ader/
roht Carmasin Blut herfür kofen/ und sich in dem habenden Kelch
verzogen/ welches ungefehr bey einem Vater Unser lang gewähret/
und ich solches mit unsäglicher grosser Angst Schrecken und Zittern
angesehen/ daß ich auch also bestürzt gewesen/ und von mir selbst nicht
gewußt/ was ich thun oder lassen solte/ bis sich endlich immer gemäh-
lich wieder in klaren Wein verwandelt hatte. Ehe aber solche Ver-
wandelung gang und gar geschehen/ weil ich mich in der Eyl wegen
heftigem Entsetzens/ wie männiglich/ so in der Kirch gewesen/ gese-
hen/ nicht habe besinnen können/ ob ich mit der Ausschüttung des
Kelches solte fortfahren oder nicht/ habe ich dennoch eingehalten/ und
den Edlen/ Ehrenvesten Juncker von Delfen/ auf Blutwinnen Erb-
sassen/ der damahls in der Kirch gewesen/ gewincket und zu verste-
hen gegeben/ er wolte für dem Altar kommen/ und ein solches mit
ansehen/ welches er denn auch gesehen/ und wiewol ziemlich langsam
auf mein drittes Wincken allererst kommen/ wie es sich fast verz-
wandelte/ und dennoch mit grosser Verwunderung das Blut im
Kelch gesehen/ und wieder in seinen Stand gangen. Über das hab
ich zum Ueberflus ein Tüchlein/ so ich hiemit unterthänig offerire auf
dem Altar gehabt/ damit man stets nach der Communion den Kelch
pfeget auszuwischen/ und hab ich mit dem erwehnten Tüchlein ein
kleines Zeichen mit grosser Furcht aus dem Kelch genommen/ welches
roht geblieben/ noch zu sehen und zu erkennen/ auch von vielen Men-
schen/ nicht allein den Communicanten/ sondern auch andern/ so es be-
gehret/ alsbald nach der Communion ist gezeigt und gewiesen wor-
den. *Dabam Rudau/ den 24. Martii Ao. 1615.*

S. IV.

Possemus, si angustia chartæ permitteret, infinita talia è penu An-
tiquitatis deprocurare; verùm cum alia non minoris quoque fiat æstima-
illa

3
illa potius considerare placet. In primis verò sese nobis offerunt stillicidia sanguinis, in hominis violenter occisi cadavere conspicui, præsentem homicidâ, de quibus, ante omnia verò ipsorum causis, brevibus, DEI gratiâ adjuti, agere constituimus: *Jesus annuat.*

§. V.

Antequam verò ad nostrum nos conferamus propositum, & quid iudicii ferendum, suppeditemus, lubet inquirere, Scriptaque Veterum diligenti temere manu, atque sic probare, quòd nonnunquam cadavera hominum exstiterint, quæ sanguine stillarint.

§. VI.

Ecce autem primò statim intuitu sese nobis offerunt tot, quot ferè ne perlegere quidem, multò minus allegere possumus. *Annò 1510. in Bacchanalibus, die Martis, interfectus est Johannes Albusser, (apud Albusam in Mosbacensi Parochia) in Sultzbergo, punitione non magnâ super genus, nec percussor sciri potuit. Quatuor post ea septimana, iterum die Martis, fratres & propinqui illius duos aucupes ex Kelenberga in Provinciale Judicium Campidonum adduxere, ac de eade accusare: illi se innocentes affirmarunt; sententia lata est, ut iurejurandò se purgarent duobus digitis, inter quos alba lana, in vulnus impositis; annon aliqua vulneris mutatio secutura esset. Primò jurante, nihil novi secutum, alterò autem, rubere cepit vulnus & sanguis exire per pedem defluens, populò cernente numerosò: tunc Judices illum, ut cadis autorem, capitis damnarunt, quò supplicia etiam affectus est publicâ in viâ, juxta Provincie tribunal ac fanum. Crusius part. 3. *Annal. Svecic. Lib. IX. c. 16. p. 537.**

§. VII.

Meretur etiam, ut huc afferatur, quod in Cantipratano de Heinricho, Abbate Blesensi, legere est. *Erat hic Heinrichus, Canonicus Regularis in Urbe Blesensi, in Monasterio S. Mariae de Burgò mediò, qui cum diu Parisiù studisset, in Abbatem, licet invitus, ab omnibus eligebatur: ecce verò cum hic in religiosos suos tam hortatu ad regulam servandam, ad honestatem vitæ, & ut tenerent in manibus disciplinam, tum rigore usus esset, ab illis per tres sceleratissimos Ribaldos occisus est. Robertò autem tunc socio ejus evadente, corpus occisi ad Monasterium delatum est, & in Ecclesia collocatum, & vide Lector, quid actum sit & probatum: statim enim sequenti die, ubi ad sepul-*

4
ebrium occisi, de locis ubi exa manebant, rei criminis Ecclesiam intraverunt, vox sanguinis fratris sui Abel de terrâ quasi vindictam clamavit per, vulnera quæ à loco occisionis sicca remanserunt, abundantissimòq; sanguinis impetu in eorum presentia manaverunt. Lib. I. Mirac. c. 16. §. 2.

§. VIII.

Inprimis verò placet illud, quod nobis Thuanus de Cosmo, magno Hetruriæ Duce, reliquit. Huic, inquit, inter alios liberos erant duo filii, quorum minimus natu Garsias Johannem fratrem, jam tum Cardinalem, vix 16. etatis annum supergressum, ex puerili emulatione atroci odio nutritò, inter venandum, cum seorsim à sociis per devia alter in alterum incurrisset, acinace cominus transverberaverat. Cadavere inter vepreta inveniò, reg; ad Cosmum Parentem delatâ, is suspicatus quod erat, cadaver multâ nocte in urbem inferri & in conclavi adibus suis proximo collocari jubet; tum semotis arboris ad conclave venit & sevocatum Garsiam ac de fratre interrogatum, cum factum ille pernegaret, ad cadaver accedere jubet, eòq; renudatò & cruore ad percussoris conspectum mox ebulliente: en! inquit, sanguis, fratris tui, qui ultionem à DEO atq; etiam à me deposcit. Me miserum! qui tales filios genuerim, aut iis superstes fuerim, quorum unum immani fratricidiò necatum hisce oculis aspicere cogor, alterum, ne impius & iniquus juris inter meos dispensator sim, è medio tollere, ipsâ pietate suggerente, compellor! scelus est Patri filium interficere, sed majus scelus admitam, si cum vivere diutius patiar, qui per fratris perniciem ad Patris necem & Familiam totam cade ac ferro evertendam gradum fecit. Tum fatente crimen Garsia & rixa principium dedisse, Johannem affirmante, ita, ut, nisi peste fratris salutem propriam expedire non licuerit, Cosmus, qui mite Johannis ingenium nosset, pugionem, quò ille fratrem confoderat & adhuc cinctus eò venerat, eripit, nudumq; strimpenis, hodie, inquit, pestem domesticam, ne latius exemplò serpat, è visceribus meis avellere decrevi, & quanquam dulcissimi filii cadem non nisi alterius filii, moribus disparis, cade expiare possim malo me posteritas infelitem ac durum Patrem prædicet, quam imprudentie & iniquitatis arguat. Tu verè gaude, quòd vitam, quâ indignus es, cum amittere debeas, in Patris manibus, à quò etiam accepisti, depositurus sis: quò dictò

diſſo DEum comprecatus, ut factum comprobaret, & ſonti filio gratiam delicti faceret, cum eodem pugione, quò fratrem confecerat, juxta Johannis Cadaver interfecit, quam calamitatem ſilentio ſopiri voluit prudentiſſimus Princeps, ſamã ſparſã, ex populari morbo, alterum poſt alterum morte extinctos. Lib. XXXII. Hiſtor.

§. IX.

Considerantes hæc Reges vel etiam integræ Republicæ, modum exinde explorandi caſum auctores conſtituere, eundemque, ſed injuſte, introducere, auſi ſunt: Sic Rex Chriſtiernus, Danie II. cum cadaver Aulici cujuſdam perempti, applicatis manibus aliorum peſtori, nullum ſanguinis daret ſignum, occiſoris verò manu applicatã, tam ex vulnere, quàm ex naribus cadaveris magna erumperet ſanguinis copia, modum exinde explorandi homicidas fecit, inq; toto ſuo Regno obſervari voluit ac juſſit, referente D. Cloziò in traſſ. de Sudore Chriſti ſanguineo, Exercit. 14. p. 133. Imò, & adhuc hodie modus ille explorandi nondum omninò deſiit: hoc quòd ſit verum, teſtatur Ampliſſimus Conring, quare ſcribens dicit: *Ceterum & aliud adhuc fuit probandi ſive purgandi genus, vulgare illud quidem, verùm nonniſi circa eadem uſurpari ſolitum: in quem enim homicidii ſuſpicio reciderat, cadaveri ut ſe ſiſteret, jubebatur, quò præſente, ſi cruentari cøperat corpus exanime, deſuncti homicida credebatur. Quòd ſi cades vulnere non fuerat facta, nihilominus adducebatur, qui criminis erat ſuſp. ſus experiundi gratiã, an aliò reum incidio eſſe oſtenſurus, quod etiam variis factum fuiſſe modis experientia eſt teſtata. Hæc ratio explorandi homicidium vixit & in Italia ſatis diu, neq; nunc omninò deſiit: in diſquiſit. Polit. de forma Judiciorum in Republica rectè inſtituenda: Helmſtadii, Ao. 1667 §. 265.*

§. X.

Cum itaque probatum dederimus, nonnulla occiſorum corporum cadavera præſente occiſore & ſtillare & ſtillãſſe ſanguine, etiam cauſæ ſtillicidii hujus perpendendæ erunt. Ne autem hic Andabatarum pugnemus aut procedamus more, ſciendum nobis eſt, de quibus imprimis cauſis noſter ſit futurus ſermo. Novimus equidem quòd & ſupernaturales in ſtillicidiis cadaverum occiſorum dentur cauſa, quando ſcilicet DEus ſupernaturaliter aliquando manifeſtare vult occiſorem

Exempla horum sunt obvia: sic Kornmannus ex Cantipratano Lib. II. Mirac. c. 29. §. 22. recenset, malignissimam quandam veculam, Judaei familiarem factam Ao. 1271. in villa Worsheim! puellam annorum septem Parentibus orbacam vendidisse occidendam: hanc igitur in secreto, obstructo ore ejus, in omnibus fere juncturis membrorum incisionibus vulnerarunt, maximò conamine sanguinem exprimentes & linteamibus diligentissimè receptantes. Post tormenta defunctam, in aquam fluidam propè oppidum projecerunt, & super eam lapidum congeriem posuerunt: tertià verò vel quartà die, per manum erectam ad Cælum, à piscatoribus est inventa & in oppidum transportata, horrentibus & clamantibus populis, à Judaeis impie tantum flagitium esse perpetratum. Erat autem in vicinia Marchio de Baaden, qui mox auditò tantò piaculò, pervenit ad corpus, statimq; ipsum corpus erectum residens ieiundie manus ad Principem, quasi vindictam sanguis vel forte misericordiam imploraret: post horam verò dimidiam se deposuit defuncti more supinum; adductis igitur ad hoc spectaculum impiis Judaeis, statim eruperunt omnia vulnera corporis & in testimonium horrenda necis copiosum sanguinem effuderunt: Judaei verò capti penam dederunt. Par. 9. de Mirac. mortuorum c. 25. p. 432. Idem fere est, quod Poëtarum non ultimus, Haarsdörffer in jämmerlichen Mord-Geschichten c. 129. p. 444. de opilionis ejusdam refert cadavere. Cùm enim hic Ao. 1607. die 25. April. suum pasceret gregem, à Nobilibus duobus interfectus & fruticeto injectus fuit. Judices ejus loci, opilione multùm diuq; perquisitò, post quadriduum demum sub fruticeto eum invenerunt: quoniam verò cades ista sine testibus facta erat, suspicio in Nobiles, in vicinia habitantes, cecidit, qui etiam capto & ad occisi cadaver rapti sunt. Sed, quid sit? primus, vix limò, ut ajunt, oculis, cadaver adspexerat, ecce! copiosus inde sanguis promanare incipit. Altero verò accedente ipsa interempti dextra adstantibus primò vulnera, post & ipsum occisorem monstravit, quò factum, ut duo illi suspecti Nobiles, cades hujus autores sese esse sponte confessi fuerint, sicq; dignum factis suis supplicium luerint. Jam, si accaratori mentis bilance modò allegata consideremus, supernaturale quid iis subesse, dicendum est: Tendere enim, manus ad Principem, ut quasi vindictam exerceat: dextrà

dextrâ vulnera & ipsum monstrare occisorem, illa sanè in cadavere su-
pernaturaliter fieri oportet. Agnoscunt hoc plurimi, inter illos verò non
solum Philippus Melancton, quando dicit: *admiranda signa interse-*
fectorum corporibus divinitus addita sunt, quae monstrant autores
caedis: nam corpora mortua stillant cruore: Lib. I. Admir. Physic.
f. 44. sed etiam Tympius, scribens: oculi DEI potestate res Legibus
natura tam aliena fit, partim ut, quanti sanguinis vinculum fit fa-
ciendum, intelligamus, partim, ut homicidii autores hoc modò pro-
vantur: in Mensa Theol. Philos. p. 191.

§. XII.

Verùm missis illis, ne & hic locorum nos falcem in alienam mes-
sem mittere, accusemur, naturales tantùm indagabimus causas. Ut autem
eò feliciter hoc fiat, non stamus à partibus illorum, qui praesentiam ho-
micidæ causam stillicidii in cadavere violenter occisorum esse volunt suffi-
cientem, cùm id non semper eveniat, nec praesente homicidâ tantùm, sed
etiam aliis fluat, id quod in sequentibus fusiùs deducetur: genuinas ergò
causas subicere animus est. Cùm autem non unius generis causæ in
stillicidio Occisorum sese nobis offerant, sed multæ, præcipuas saltem alle-
gasse sufficiat.

§. XIII.

Initiò quidem propterea cadaver occisi aliquando sanguine stillare
dici potest, quia sanguis calidique spiritus in venis etiam cadaveris reser-
vantur: sunt enim venæ quasi vasa sanguinis. Ipse Philosophus hæc
innuere videtur, quare in hæc crumpens dicit: *Sanguis in vena calorem*
detinet & veluti concludit: Lib. de Spiritu c. 5. Eiusdem sententiæ
etiam est aliò in loco, hunc in modum scribens: *Sanguinis copia calo-*
ris indicium est, corpora etiam erigit melius. Lib. III. de part. animal.
c. 6. Jam rebus sic stantibus, non nisi naturalis subesse potest ratio, quòd
praesente homicidâ stillicidium in cadavere occisi aliquando fit conspi-
cium: Si enim venæ sanguinem detinent, si sanguinis copia caloris indi-
cium est, sequitur, quòd tamèdium haud fluat, quamdiu in venis existit: con-
tra verò simulac è venis exit, eò ipsò momentò fluat, sicque stillicidium
causetur; nec absolum: sicut enim vas liquore adhuc calidò repletum,
tandem propullulat, imò fermentatione factâ quævis ebullit: ita etiam
sanguis nonnunquam praesente occisore exire sicque fluere potest. *Videre*
est hoc in Exemplo studiosi cujusdam, inter oppidum Dieben & Li-
psiam interfecti, Ao. 1544. cujus cadaver in aquam erat projectum,

B

ubi

3
ubi per quatuor integras septimanas jacuit: cum verò in eodem loco
inventum & erutum ex glacie in proximum deportaretur oppidum,
inque hypocausto calefieret, presentibus civibus & Judice, recenti capite
stillare sanguine. Manlius in *Collectan. LL. CC. p. 307.*

§. XIV. Imò externi aëris constitutio calida fluxum sanguinis
promovere potest: Si enim frigida transitum vel fluxum sanguini negat,
calida certè fluxum sanguinis promovebit. Cum jam res ita se habeat,
haud mirum esse puto, in cadavere occisi exoriri hæmorrhagiam: inprimis
multum etiam stillicidio in cadavere occisi conspicuo tribuere videtur
maxima hominum in spectaculis ejusmodi frequentia. Non autem nuda
id causatur frequentia, sed quia propter hominum frequentiam calidiores
exhalationes ad aperiendos corporis meatus & humorum fluxiones citan-
das plurimum inserviunt. *Experientiâ edoctus probat idem. D. From-
mannus in Tract. de Fascinat. lib. II. c. 4. §. 3. p. 400. ex diastepsi Me-
dic. Phys. Horstii, de casu quodam & admirabili exemplo infantis cu-
jusdam enecati, quare in hæc erumpens dicit: Infans post ortum à
Matre sceleratâ occisus inque fossam aquâ repletam injectus, post 5. se-
ptimanas reperitur. Extractus non presente Matre, tum temporis
adhuc incertâ, inque hypocaustum deportatus, statim, ubi vim aëris
externi percepit, nec non propter calidiores adstantium hominum ex-
halationes, sanguine stillavit plurimò.*

§. XV. Deinde & hoc stillicidium in cadavere occisi causari potest,
quia scilicet venæ putredini sunt obnoxie. Non autem hic putandum, quasi
venæ præter omnem spem & opinionem putrescant, quippe non eadem
omnium est natura, quare illæ, quæ cæteris sunt ampliores, durant; illæ
autem, quæ minimæ sunt, citius putrescere possunt. Agnoscit hoc Arist.
quare scribit: *Ut in adæquatione sulci altiores amplioresque durant,
minimi autem, primi ac celeriter limò obductò aboleseunt, rursusque
deductò apparent: Sic venæ amplissime durant; minima autem ac
prime actû carnes efficiuntur, quanquam potentiâ nihilominus venæ
sint, quamobrem, etsi caro exstet, sanguis tamen inducò vulnere un-
diquè effluit, atque sine vena sanguis esse non potest: lib. III. de Part. ani-
mal. c. 5. L. D.* Quicquid verò horum sit, sive ad longum, sive ad breve
temporis spatium durent, tandem aliquando tamen putrescunt aut pau-
latim putredinem sentiunt: jam factâ putredine venæ solvantur, nec non
sanguinem, si quem continent, emittunt. Ut viæ vel cruore vel sanie
vel aliâ quâdam obstructâ materiâ sanguinem elabi non permittunt: Sic
contra

contrà solutione venarum vel etiam per putredinem factâ, non nisi sanguinem ipsâ protrudere & emittere possunt. Penitius hæc considerans D. Jacobus Martini, amicus nobiscum jungere videtur matius, quare causam stillicidii indigans in cadavere occisi, inter alias etiam hanc tradit dicens: *nos nihil huic rei subesse, imò nihil omninò tribuendum statuimus contingere quidem non diffitemur; ut vel ex naribus, vel ex vulnere occisi sanguis fluat: verùm id non tantùm accidere putamus præsentem reò & in violentier occisi cadavere, sed quibuscumq; presentibus, nec non in cujusdam morbò aliquò extincti corpore, & quidem tum, quando interioris cadaveris partes & humores putrescere incipiunt: in disput. de cognitione sui, Ao. 1610. Problem. 8.*

§. XVI. Denique, ut ex multis unicum saltem adhuc suppeditemus rationem, dicimus etiam ex hac causa cadaver occisi præsentem homicidâ nonnunquam stillare posse sanguine, quando vel leviter etiam corpus occisi commovetur. Fieri autem potest commotio vel à circumstantibus spectatoribus, vel ab attingente personâ vel ab alio principio externo. Jam dictò modò leviter tantùm si facta fuerit commotio, sanguis non nisi erumpere ac per nares aliasque vias patentes in corpore elabi poterit. *Profuit enim sanguis potissimum per ampliora venarum foramina, secundùm Arist. III. de Part. anim. §. lit. f.* Inprimis verò cum pars vulnerata in cadavere semper sit debilior, itâ, ut irruenti sanguini resistere nequeat, facillè fieri potest, ut vel levi factâ commotione sanguis eò missus affatim erumpat, præsertim si vulnus nondum coaluerit, corpusque aliàs copiosò sanguine præditum sit. Idem ferme est, quod Sperlingius nobis reliquit, quare, *experientia, inquit, de sanguine occisi ad præsentiam homicidæ fallax est: nec enim semper sanguine stillat cadaver, nec quoties stillat, toties adsit homicidâ. In venis cadaveris aliquot dies & septimanas reservatur nonnunquam sanguis, hinc vel levi factâ commotione ad corporis ruit habitum ac per nares aliasq; vias patentes elabitur, sive adsit sive absit homicidâ: in Institut. Phys. Lib. II. c. 3. Quæst. I. p. 299.*

§. XVII. Et hæc sunt rationes satis claræ & perspicuæ. stillicidium in cadavere occisi præsentem homicidâ naturaliter etiam observari posse probantes: possemus, si rei necessitas urgeret, plures adducere, verùm, cum reliquæ omnes ad modò datas referri possint, non est, ut iis, inhaereamus, quare, quid statuant alii, numque ipsorum sententia sit amplectenda, videndum erit.

§. XVIII. Non autem unius sunt generis opiniones, quæ hoc de casu circumferuntur, verum multæ: ex omnibus ergo unius vel alius saltem injiciemus mentionem. *Primus sit Kornmannus de Mirac. Mort. part. 9. c. 23. p. 425. Ejus, dicens, emissionis sanguinis quidam nullam rationem admittunt, sed malè; cum enim anima lateat in sanguine, Genes. IV. Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra: illag; invita discedat à corpore ob desiderium, quod tenet erga illud, circum errat illud, & se corpori insinuare tentat. Et Augustinus dicit: animabus jam beatis in cælo DEum videntibus, inesse quandam naturalem appetitum administrandi corpus, quò retardantur, ne totaliter ferantur in DEum. Creditur igitur, inquit, animam, si adsit autor necis, corpus iterum intrare & movere ad vitam, cum deficiant & languida sine membra, saltem ad vindictam occisoris.*

§. XIX. Tria sunt, quæ Kornmannus stabilire videtur, quid dico, videtur, probare posse se credit. Initiò quidem, quòd anima, si adsit homicida, corpus iterum occupet occisi, & ad vitam, saltem ob vindictam occisoris, moveat, idque idèò, quia anima latet in sanguine, juxta Genes. IV. Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra. Deinde, quòd anima invita discedat à corpore: tandem quia Augustinum à partibus suis stare putat.

§. XX. Verum, cum absurdè absurda statuat Kornmannus, nos non habet consentientes, sed dissentientes. Si enim vel fugitivò saltem oculò hæc lustremus, certè tot ipsum falsa statuere dicendum est, quot ipsum ferè verba adducere videmus. Quis enim unquam nostrò tempore hujus fuit sententiæ, quòd anima à corpore soluta corpus iterum intret? meâ quidem sententiâ, nullus. *Olim quidem Plato μετεμψύχωσιν, quam Pythagoras excogitavit, defendit, & animam de corporibus ad corpora perpetuis vicibus migrare somniavit: Diogen. Laert in Vita Philos. lib. III. p. m. 201.* Verum cum anima separata à corpore extra mundanam conservationem in certo suo πῶ existat, i. e. vel in cælo vel in inferno inveniatur, id quod in Schola Theolog. sanorum, inprimis in magno Theologorum Gerharδο, Tom. 8. Loc. Theol. de vita ætern. diffusimè deducitur, hoc nullò modò concedi potest: *Pythagoricorum imò fabule sunt, sine ullo discrimine animas quodvis ingredi corpus, ut candidè docet Philosoph. lib. de anima c. 3. lit. b.* Possent hæc accuratiùs deduci, eorumque falsitas ex eodem principio, quò suos palliare ausus est errores, ostendi, inprimis, an rationes Kornmanni tantum habe-

habeant ponderis, idque probare queant, quod probare videntur. Sed cum stemus in Cathedra Philosophorum, & talia inprimis Theologis discutienda relinquuntur, sicet omnia præteribimus pede: interim allegasse hæc, est eadem refutasse, sicque sufficienter probatum dedisse, nil minus, quam exinde stillicidium in cadavere violenter occisorum præsentem homicidâ oriri posse, prouti hoc in ipso disputationis actu, si occasio hæc de re discurrendi dabitur, unicuique ad oculum demonstrabitur.

§. XXI. Kornmannum excipiat Campanella, qui quoque genunas stillicidii hujus rationes fusque deque habens, aliam reddere conatur; quænam autem illa sit, non melius percipere poterimus, quam si ipsa ipsius legerimus verba: Id autem dum facimus, *Liber inprimis ejus quartus de sensu rerum & Magia evolvatur necesse est, ubi causam hæmorrhagiæ hujus in reliquiis animæ rejicit, quas in cadavere ad tempus remanere putat, sicut idem, inquit, contingere videmus in cauda anguillarum & pedibus aranearum abscissis, caudisq; lacertarum; cujus sententiæ etiam fuisse legitur Petrus de Albano, nec non Petrus Gregorius Tholosanus lib. 36. Synagm. Juris universi, c. 20. num. 8.*

§. XXII. Verùm firmò hæc niti talò quis dicet? *anima enim rationalis, quæ quis homo, omnibus inest, quamvis sensualis, quæ quis animal est, tempore procedente recipiatur: docente Arist. lib. II. c. 3. de generat. animal. lit. d. in fine. Jam verò anima rationalis est ἀπέχεισιν indivisibilis, quod itidem docet Arist. Lib. 3. de Anima c. 6.* quæ itaque ratione & quæ fronte Campanella reliquiis animæ defendere poterit? certè id, quod est ἀπέχεισιν, in partes haud distribuetur: solutâ ergo à corpore animâ nihil particularum animæ relinquetur, multò minus stillicidium in cadavere violenter occisorum inde deducetur. Sed simus liberales, & demus, quod tamen aliàs nullò modò dare possumus, stillicidium illud à reliquiis illis animæ proficisci posse, nondum tamen probabile esse videtur, partes animæ avulsas per tantum temporis tractum posse superstites manere, quò hæmorrhagia ista est deprehensa post tempus occisionis, imò, si manerent, non tamen inde determinatò & statò, quò scil. occisor sistitur, tantum, sed & aliò tempore cadaver stillans reddi posse sequeretur, quippe etiam non præsentem homicidâ cadaver, ut superius audivimus, sanguine stillavit. Exempla ista adducta quoque huc non faciunt: licet enim reliquiæ animæ fuerint in illis animalibus, non tamen sunt reliquiæ, animæ spiritualis, sed ex potentia materiæ eductæ, quod ad rationalem hominis animam referri haud poterit, quæ est immaterialis nec non spiri-

ritualis, & per consequens nullæ particulæ animæ in cadavere violenter occisorum remanere, aut sanguinem fluidum reddere poterunt.

§. XXIII. Sufficere possent hæc, verum, cum plura adhuc sententiæ nostræ sint contraria, vel tangere placet ea: duplicis verò sunt generis; initio quidem ad Antipathiam quidam fugientes putant: *Spiritus in cadavere adhuc latitantes præsentem homicidâ adedò incandescere, ut iram, quam morientes conceperunt, & cujus species in ipsis superest, per sanguinis ebullitionem vindictæ cupidi, in reum effundant: pro hæc opione afferitur Delrio lib. I. disp. Mag. c. 3. Qu. 4. hinc, quid solidius hæc antipathia ex vehementi odio occisi in occisorem, quod qualitatem latentem ac arcanam impresserit corpori cum cadavere permanentem, se adhuc non videre autumat.* Nec abludivit Levinus Lemnius de occult. Nat. mirac. inquiring c. 7. ferè in fine: *quod si quis statuat, facinorosum ac patrati sceleris reum Antipathia ac dissensione tacitâq; discordiâ id ipsum efficere, non futurus sum in ea re contentiosus.* Sequitur hos Schottus in Magia natur. part. 4. lib. V. Synt. 2. c. 4. nec non Kircherus Art. Mag. part. 9. Qu. post. c. 3. Inprimis referantur huc necesse est, verba Lucretii, Poëtæ & Philof. Epicurei: Lib. VI. ita canentis.

libido

*Incitat irritans loca turgida semine multo,
Idq; petit corpus, mens unde est saucia amore:
Namq; homines plerumq; cadunt in vulnus, & illam
Emitat in partem sanguis, unde icimur iſtu:
Et si cominus est hostem ruber occupat humor.*

§. XXIV. Denique dantur etiam, qui ad Sympathiam inclinant, sicque se explicant: quando occisor inimicam occidendum aggreditur, Spiritus occisoris occidendum involant, & contra spiritus occidendi repressuri veluti conatus occisoris, eundem vice versâ ingrediuntur, ita quidem, ut in occisore vivant: post, quando sanguis in occiso frigit, Spiritus ibi quiescere coguntur; tandem quando occisor præsentis sistitur cadaveri occisi, metu percutitur, quò fit, ut primò, uti in conversationibus fieri solet, spiritus ad cor occisoris in tanta copia conflugiant, deinde magnò impetu & motu exteriora membra petant, quin extra corpus se diffundant ad usq; cadaver. Hic jam Spiritus occisoris latitantes expergesunt, motum cient, & rursum propter Sympathiam cum reliquis occisorem repetunt: Spiritus verò occisi, qui hætenus in occisore vixerant motum faciunt ejus rei, quam habitant

(habi-

(habitant autem sanguinem) & hęc partio sanguinem in occiso reli-
quum agitant, donec effluat: hinc certum tempus hujusmodi spiriti-
bus, quod vivant, desiniunt, alii ad 10. vel 12. horam à tempore facte
cadis hanc vim restringentibus, ut Galeotus; aliis infra horas plu mi-
nus sex aut septem, inter quos est Franciscus Valeriola, coartantibus,
citante hęc Licent. Hundseshagen in Tract. de Stillicid. §. 80. 81.

§. XXV. Sed, quid hęc operose inhæremus? sufficisset, si primis
tantum labiis hęc delibassemus: quicquid verò sit, quod majora sunt illa,
quæ adduximus, eò minus certè horum est æstimium ac pondus. Et,
ne dixisse tantum aliquid videamur, lubet, sed brevibus, omnia lustrare
sicque, quid in recessu hab:ant, ostendere.

§. XXVI. Illi, qui ad Antipathiam fugiunt, Spiritusque in cadavere
latitantes præsentè homicidà incandescere, sicque per ebullitionem vindictæ
cupidos, iram in reum effundere putant, falluntur quàm maximè. Fallun-
tur propterea, quia impossibile est, posse in aliquo cadavere aliquem vin-
dictæ appetitum remanere; quia enim anima abest, certè & potentia iræ
& vindictæ causa aberit, secundum illud: *ubi nulla causa, ibi quoq;
nullus effectus*. Deinde, si spiritus præsentè homicidà in cadavere lati-
tantes incandescunt, id semper præsentè occisore fieret & sanguine cadaver
stillaret, quippe Antipathia perpetuò est eadem: ovis enim perpetuò lu-
pum timet, columba accipitrem perpetuò fugit &c. Contrarium verò
elucescit in stillicidiis violenter occisorum: non enim semper dicta Anti-
pathia observata est, multò minus præsentè homicidà semper cadaver oc-
cisi sanguine stillavit. *Exempla hujus rei sunt obvia & propterea logi-
meyerur Libavius Tract. de corp. cruentis p. 154. & 245. in primis §. 13. &
14. hujus nostre Diss.* Manet itaque verissimum, ut alia exinde fluentia
taecamus absurda, refugium ad Antipathiam nullum esse, eamq; nihil minus
quàm stillicidium in cadavere occisi præsentè homicidà caulari posse.

§. XXVII. Forsitan autem habebunt, quod volunt Sympathetici?
sed nihil est, quod talium cogitationum materiam cuidam suppeditare
valeat, quippe is, qui accuratiori hęc mentis perpenderit bilance, etiam
non interrogatus fatebitur, de nihilo esse, quæ Sympathiæ defensores volunt.

§. XXVIII. Concedamus enim dari corporum naturalium Sympa-
thiam, id quod etiam negari non potest: ignis enim se aggregat igni, fri-
gus frigori, hocque exinde, quia manus cujusdam frigore tacta, aut flammis
perusta, curatur flammis & frigore: simile enim in majori copià attrahit
simile minus; Sic poma ovaque gelu concreta aquæ injecta frigidæ, per-
dunt

dunt gelu, pristinoque ova ac poma restituantur vigori. Ast quomodo hæc ad Sympathiam Stillicidium in cadavere occisi præsentem Homicidâ, causantem, referri possint ac debeant, non video. Putant enim Spiritus occisi moveri sicque sanguinem excitari, quando occisor præsens sistitur cadaveri occisi: verum absurda sunt illa, quæ hisce innuuntur; dicerem in occisore potius, quàm occiso, quòd moveantur Spiritus sicque sanguis excitetur, & hoc non absque ratione; nam in necante omnis adhuc perfectè natus calor invenitur, quem in occiso, eùm maximam partem illò delituantur cadavera, invenire non licet; quare si calor abfuerit in cadavere occisi, nihil certè vel parùm de Spiritibus reliquum erit, & per consequens, Spiritus occisorum haud movebuntur, multò minus præsentem occisore sanguinem elicient.

§. XXIX. Et quid multis? sibi ipsis contrariantur, seque propriò jugulant gladiò: sumamus enim dari Sympathiam inter occisorem & occisum, quid inde sequetur? num hoc, quod volunt? minimè. *Si enim Sympathia nihil aliud est, quàm amicabile corporum naturalium consensus ex similitudine qualitarum orsus, sive potius ipsarum similitum qualitarum convenientia*, certè nullò modò, imò in æternum non probabunt, quod probare videntur. Quæ enim inter homicidam & violentà morte peremptum amicitia, quis amicabile horum corporum consensus? meò quidem judiciò nullus consensus, nulla amicitia: quâ ratione ergò ad unionem sui hostis sanguis inclinabit? & ex quâ Sympathiâ aut compassione Spiritus illi magnam sanguinis copiam extrahent, sicque hæmorrhagiam facient, quos ex interfectoris oculis in interficiendum egresfos dicunt? sanè ex dictâ & descriptâ Sympathiâ hoc nullatenus fluat.

§. XXX. Cùm itaque nihil hætenus obtinuerint Sympathetici illi, nec credo aliquid obtinebit Galeotus, qui ad 10. vel 12. horam à tempore cædis commissæ hæmorrhagiam istam extendit, multò minùs Franciscus Valeriola, qui infra horas plus minus 6. aut 7. hæmorrhagiam istam coarctat. Constat enim non solum post aliquot dies, horas, septimanas, sed etiam annos cadavera occisorum sanguine stillasse. Possèt, si opus esset, de singulis horum unum vel alterum allegari exemplum, verum, cùm partim in antecessoribus hæc jam præstiterimus, partim etiam in conflictu illa recensebantur, eolophonem hinc nostro levi ac brevi labori in Nomine DEI addimus, cui etiam sit

LAUS, HONOR ET GLORIA IN SECUA!

SS (O) SS

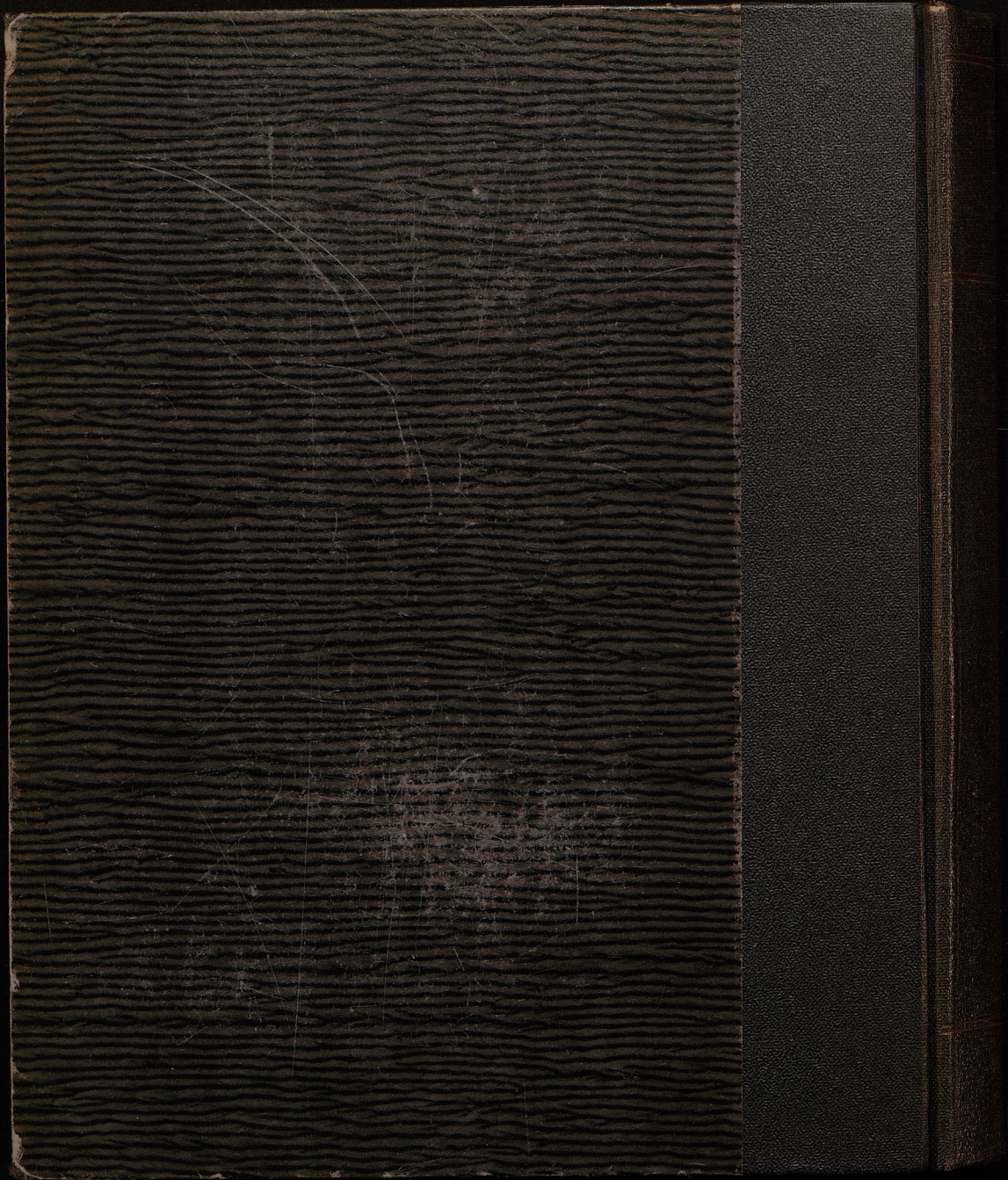
ULB Halle
006 301 584

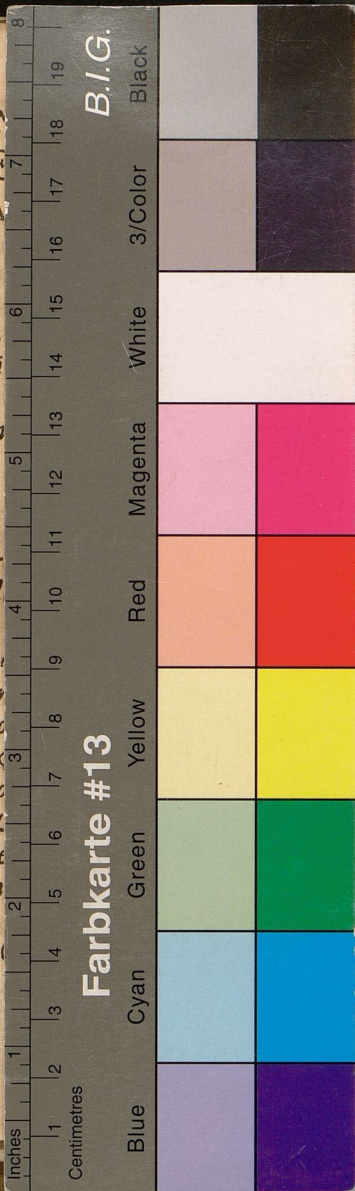
3

VDA7

ADSPIRANTE NUMINIS DIVINI
GRATIA!
De

1698, 4 19

CAUSIS STILLI-
CIDII SANGVINIS IN
CADAVERE VIOLENTER
OCCISORUM PRÆSENTE HOMICIDA
CONSPICUI,
DISSERTATIO PHYSICA,

Quam
AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE
CONSENTIENTE,
IN ACADEMIA PATRIA;

8.

Publico placidoque Disputantium examini subicient,

M. FRIDERICUS Seuberlich/

Regiom. Pruff.

P R Æ S E S,

Et

JOHANN. LUDOLPH. LOCK,

Regiom. Pruff.

R E S P O N D E N S,

IN AUDITORIO PHILOSOPHORUM,

Anno M DC XCVIII. Die 23 August. Horis consuetis.

REGIOMONTI, Typis REUSNERIANIS.

72